

Eliza Clark

Penitență

Traducere din limba engleză și note
de Ioana Miruna Voiculescu

POLIROM
2025

Cuprins

Fragment: *M-am pișat pe mormântul tău,*
episodul 341, 07.01.2018..... 9

Scurtă istorie a incendiilor din Crow-on-Sea..... 56

FATA A

Fragment: *Thrilla Killaz*, episodul 107 73

Poseidon's Kingdom și alte atracții..... 93

HALLOWEEN..... 144

FATA B

Fragment: *De groază: un podcast despre*
crime adevărate, episodul 82 177

CIOCANUL VRĂJITOARELOR..... 219

CRĂCIUN..... 238

INIȚIAL FATA D

Fragment: *M-am pișat pe mormântul tău,*
episodul 341, 07/01/2018 273

BOB NEBUNU'..... 280

ECHINOCTIUL DE PRIMĂVARĂ..... 306

FATA C

„Buze ca cireaşa, ochi ca abanosul“, Capitolul 3.....	343
IEŞIRE	390
URMĂRI.....	408
Interviu: Alec Z. Carelli – „Recunosc că sunt lipsit de scrupule“, redat de Shruti Tewari	416
<i>Bibliografie</i>	431
<i>Mulțumiri</i>	433

— Păi și eu am fost în felul meu o Violet. Cu gura ceva mai mare decât a ei, dar... așa zice că fetele ca Violet sunt... puțin ciudate și habar n-au cum să facă să nu mai fie așa. Nu se integrează și nici nu înțeleg de ce nu se integrează. Și nici ceilalți copii nu înțeleg probabil – au ele ceva care-i ține la distanță. Deci nu pot face absolut nimic ca să nu mai aibă efectul ăla – pot doar să nu iasă deloc în evidență, uneori e cel mai bun lucru la care poți spera. Din experiența mea, e ceva intangibil... ori de câte ori deschideam gura, spuneam ceva greșit. Aveam tunsoarea greșită. Îmi purtam cravata greșit. Purtam hainele greșite în ziua fără uniformă. Mergeam greșit, îmi plăceau lucrurile greșite. Din punctul de vedere al colegilor mei, eram în mod profund greșită. Copiii sunt foarte instinctuali, foarte primitivi, în multe privințe. Și te miros imediat că ești diferit. E greu când faci încontinuu lucruri pe care colegii tăi le consideră greșite și tu nu înțelegi care sunt lucrurile alea și de ce sunt greșite.

Am întrebat-o dacă a cunoscut-o pe Joni – dacă i s-a părut că Joni a fost o Violet la un moment dat.

— N-am avut-o la clasă decât în anul 8. Dar știam că e prietena lui Violet – așa c-am observat când au încetat să mai stea împreună și am observat și transformarea lui Joni, la fel și cum s-a schimbat Violet în perioada cât a fost singură.

Farrah preda la prima și la ultima grupă de abilități din anul 8 până în anul 11 – și a luat și a doua grupă de abilități de la anul 8. Violet era în prima grupă, Joni în a doua. Joni i-a atras prima atenția asupra lui Violet când a rugat-o pe Farrah dacă poate să se mute la grupa superioară. I-a spus că prietena ei cea mai bună e în prima grupă și că e sigură că nici ea nu e așa de în urmă încât să nu poată avansa. I-a spus că în grupa ei e plin de „normie” și că s-ar potrivi mai bine printre elevii din prima grupă de abilități.

— Am vrut să-i spun că și-n prima grupă erau destui „normie“ – cred că unii dintre puștii ăștia care se autodefinesc *geeks* subestimează de fapt inteligența celor pe care-i etichetează drept „normali“. Eu sigur am făcut-o la vremea mea – așa că încerc să-i îndrum puțin în legătură cu asta. Dar cum nu eram apropiate, i-am spus doar că trebuie să lucreze mai mult la eseuri și să citească în plus. Am întrebat-o însă cine e prietena ei și mi-a zis că Violet Hubbard.

La următoarea oră pe care a avut-o cu Violet, Farrah a remarcat-o. Încă nu hotărâse cum să-i așeze în bănci. La început, îi lăsa să se așeze cum vor ei – ca să-și facă o idee care elevi trebuie despărțiți și pe care să stea cu ochii. Violet se așezase în colț la prima lor oră, iar la următoarea, a ales banca aflată cel mai aproape de Farrah. A observat că Kyle Richards* (un băiat pe care l-a descris drept foarte deștept, sigur pe el și dezinvolt, dar cu o „atitudine oribilă“) îi arunca lui Violet în păr bucățele foarte mici de hârtie, la intervale regulate. Atât de mărunte, încât fata nu le simțea. Când s-au adunat o grămadă de bucățele în părul lui Violet, ceilalți copii au început să pufnească în râs. Violet s-a întors brusc și toate hârtiuțele au căzut deodată și s-a umplut de ele pe haine. Kyle a arătat-o cu degetul și a zis: „Băi, vezi că ne umpli de mătreața ta“.

Farrah l-a dat afară din clasă. Violet și-a petrecut restul orei cocoșată deasupra caietului de exerciții – poate chiar a plâns, încercând să se facă cât mai mică. Să se plieze. Farrah a reținut-o după oră și a întrebat-o dacă ceilalți copii se luau mereu de ea sau era doar un incident izolat.

Violet a zis scurt: „Izolată“. Amândouă păreau să știe că e o minciună, dar Farrah nu a insistat. A întrebat-o dacă i-ar plăcea să-l așeze pe Kyle cât mai departe de ea când face planul clasei, iar fata a aprobat din cap. Din proprie

inițiativă, Violet a mai numit vreo doi băieți și o fată pe care și-i dorea cât mai departe de ea.

— Mi-a zis – a fost așa o răbufnire, s-a înroșit toată –, a zis: „Nu mă hărțuiesc, doar că nu vreau să le inspir miasma de proști când încerc să mă concentrez“. Cred că am fost... cred că i-am zis că nu-i OK să facă pe nimeni prost, dar că „miasmă“ e un cuvânt impresionant. La care ea mi-a zâmbit și mi-a spus că știe o grămadă de cuvinte impresionante pentru că îi plac engleza și lectura. Eu i-am răspuns atunci că de-abia aștept să-mi fie elevă și am pus punct discuției.

Între timp, Farrah a făcut planul pentru clasa lui Joni. Dată fiind rugămintea lui Joni, s-a gândit că ar fi productiv s-o pună în bancă cu Lauren Everett.

— Lauren era într-un fel scorpia-șefă a anului lor, dar... știam că e de fapt drăguță – o aveam la dirigentie – și m-am gândit că și-ar putea lărgi puțin orizonturile una celeilalte. Și chiar au ajuns să se înțeleagă bine – așa de bine, c-am regretat că le-am așezat împreună. Nu erau suficient de neascultătoare ca să le separ, dar șușoteau și chicoteau mult... Poate dacă nu le-aș fi așezat împreună, Joni s-ar fi concentrat mai mult și ar fi trecut la grupa superioară cu Violet. Dar poți s-o iei razna tot întrebându-te „cum ar fi fost dacă...?“.

Când a făcut planul pentru clasa lui Violet, Farrah a păstrat-o aproape de ea și i-a mutat pe ceilalți astfel încât să existe un cerc de fete cuminți în jurul lui Violet, ca barieră protectoare împotriva creioanelor și bucăților de hârtie zburătoare.

I-a pus să facă un exercițiu de scriere creativă. Era un mod de-a evalua vocabularul elevilor, cât de bine stăpânesc

engleza și știu să povestească. Violet a scris pasionată toată ora. A doua zi, i-a predat o poveste de cincisprezece pagini despre un adolescent care și-a înviat câinele. Era clar copiată după scurtmetrajul lui Tim Burton, *Frankenweenie*, dar Farrah descoperise că cei mai isteți scriitori dintre elevii ei tindeau să fure idei și să le redea dintr-o perspectivă proprie – în loc să-și prindă urechile în sarcina dificilă de a inventa ceva complet original.

Povestea era captivantă, simplă și avea un început, un mijloc și un sfârșit – iar prin asta era mult deasupra celorlalte lucrări pe care le primise Farrah.

— Așa că i-am dat câteva caiete de rezervă – i-am spus că poate să scrie povestiri de câte ori îi vine și să mi le arate cât de des are chef. Farrah a pufnit. Nu mi-a arătat niciodată vreuna, dar știu că a apreciat gestul. Am vrut s-o încurajez fără s-o bat la cap. Cel mai des încercam să discut cu ea despre cărțile pe care le citea – mai ales după ce-am observat că stătea singură la prânz.

Nici Joni n-a mai cerut să fie mutată la grupa superioară – și a fost foarte mulțumită să stea lipită de Lauren la orele de engleză. Fetele se jucau cu luciul de buze și una cu cârlionții celeilalte. Farrah mi-a zis că văzuse asta destul de frecvent. Un outsider care se hotărăște că nu mai vrea să fie outsider; care vrea să fie normal, să arate normal și să se piardă în mulțime.

— E trist să vezi cum sunt excluse fetele ca Violet de restul lumii, nu? Dar așa e la liceu. Nu-i judec pe elevii care fac asta – se transformă sperând că așa se vor integra –, dar încerc să am grijă de cei care rămân pe dinafară. În limitele relației profesor-elev, firește. Nu suntem prieteni sau așa. Dar încerc să mă asigur că există cel puțin o persoană

prietenoasă în școală. Deși, în cazul lui Violet, mă tem că mai rău am făcut.

Violet citea în principal multe cărți *true-crime* și de groază de care Farrah nu auzise, dar a reușit să se apropie de ea prin intermediul lui Stephen King. Farrah era megafan și de la o vreme Violet căra după ea un exemplar vechi, cartonat din *Orașul bântuit*. De câte ori Farrah încerca să facă conversație cu ea, răspunsurile lui Violet erau destul de laconice – dar după ce și-a dat seama că vorbește cu un fan horror ca și ea, s-a mai deschis.

Am întrebat-o pe Farrah dacă Violet vorbea mult despre *creepypasta* sau *true-crime*.

— Da, vorbea. În fine, nu mi s-a părut ceva anormal. Adolescenții sunt morbizi, mulți dintre ei chiar – mai ales în ultimii ani din cauza podcasturilor și așa –, mulți dintre ei își construiesc toată personalitatea în jurul pasiunii pentru ucigași în serie. Am considerat că e doar o fiță – o groază de femei adulte și funcționale au chestia asta. Așa că... nici de data asta n-am luat-o în serios. Când privești retrospectiv vezi mereu clar, dar...

Pentru prima dată, Farrah e vizibil emoționată. O asigur că toți cei cu care am vorbit spun același lucru – privind retrospectiv, regrete, „n-am avut de unde să știu“. Farrah îmi răspunde că asta nu o consolează deloc.

Dar ce-a găsit Violet însăși de spus despre această perioadă din viața ei? În textele din centrul educativ, recunoaște cât de mult se refugiase în Tumblr. S-a făcut mare caz de pasiunile ei – și la proces, și în podcasturi și pe bloguri. Un lucru era cert: Violet îți cam dădea fiori.

În timpul interviului, am întrebat-o pe Lauren Everett ce părere are despre Violet. Mi-a zis: „A, eu n-o prea cunoșteam.

Doar că era un fel de... nu știu, tipă *goth*, dar fără să se îmbrace ca ele? Angelica zicea că e o ciudată. Ce știam era că fusese prietenă cu Joni în școala primară și că încă erau destul de apropiate? Dar asta-i tot. Joni o mai lăsa în echipa noastră la ora de sport“.

De la Violet citire:

După ce Joni m-a abandonat și n-am mai rezistat cu fetele amatoare de abțibilduri și cai, mi-am găsit o ascunzătoare la prânz. Nu era în drum spre sau dinspre cantină și destul de departe de băncile pe care îți puteai mânca prânzul adus de-acasă. Era de fapt un coridor proaspăt construit între atelierul de tâmplărie și vestiare, unde găseai și un mic alcov cu o priză. Mă piteam în alcov, îmi puneam telefonul la încărcat și stăteam pe Tumblr.

Mai citeam și câte o carte, dar de cele mai multe ori băgam creepypasta – în caz că nu știți, sunt scurte povestiri de groază scrise de amatori, cărora le dai copy&paste ca să le pui pe internet. Legenda lui Slender Man e cea mai cunoscută – poate ați auzit de ea. N-am fost niciodată cine știe ce prinsă de fandom-ul creepypasta, dar îmi plăcea să citesc chestii din astea și să discut despre ele, să distribui artă făcută de fani și altele. Îmi plăceau mult SCP¹-urile și uneori inventam și eu unele.

1. Acronimul englezesc SCP vine de la *Special Containment Procedures* și se referă la SCP Foundation, o organizație fictivă care promite „să captureze, să țină sub control și să protejeze“ entități numite „anomalii“ sau „SCP-uri“. SCP Foundation Wiki este o platformă colaborativă constând într-o colecție de povestiri de groază trimise de utilizatori, fiecare povestire descriind o anomalie unică (n.a.).